

зы. Вый виждате сына на единъ царь който е испаднълъ да проси робството като единчко свое убъжище. Едно време пожелахъ да умрж въ Сицилія за да отбъгнж робството; но моитъ първы бѣдствія бѣхж слабы само опытанія на гоненія отъ страна на сѣдбата, а сега азъ са боя да не бы да не сполучж да бѣдж пріетъ въ числото на робытъ ви. О богове, виждте моитъ страданія; о Хазаиле, напомнѣте си Миноса, на когото на мѣдростѣта са удивявате, и който ще сѣди и двама ны въ царовището на Плутона.

„Хазаилъ, като ма гледаше милостиво и кротко, прострѣ си ржката и ма издигнж. Азъ познавамъ, рече ми той, мѣдростѣта на Одиссея: Менторъ често ми е разказвалъ каква слава е той добылъ помежду Гърцытъ; отъ друга страна крылатата Мълва направи да са прочуе името му у сячкытъ народы на Истокъ. Послѣдуйте ма, сыне Одиссеевъ; ще ви бѣдж за баща намѣсто чакъ доро намѣрите тогози който ви е даль живота. И когато даже не быхъ са подбудилъ отъ славата на баща ви, отъ неговытъ и вашитъ бѣдствія, пріятелството което храниж къмъ Ментора ма задлъжава да са погрижж за васъ. Наистина азъ го купихъ като робъ; но го пазиж като вѣренъ пріятель: среброто за което ми той станж ми добы найлюбезенъ и найдрагоцѣненъ пріятель отъ колкото имамъ на земята. Азъ намѣрихъ въ него мѣдростѣта; нему съмъ длъженъ за колкото любовь имамъ къмъ добродѣтельта. Отъ тѣзи минута той е свободенъ, и вый тѣйже: азъ не искамъ отъ едина и отъ другыя освѣнъ вашытъ сѣрца.

„Въ една минута, азъ минжхъ отъ найлютата скърбъ въ найживата радость, която може единъ смъртенъ да осѣти. Видѣхъ себе си спасенъ отъ една ужасна опасность; приближавахъ са до отечеството си; намѣрвахъ помощъ за да са завърнж въ него; вкусявахъ утѣшеніето дѣто са намѣрвахъ при единъ человекъ който ма вече обичаше по чистата любовь на добродѣтельта; найподиръ азъ намѣрвахъ сячко като намѣрихъ Ментора за да не са отдѣлж вече отъ него.

„Хазаилъ пристѣпва по пѣсѣка къмъ крайморіето и ный подирѣ му: влѣзохмы въ корабя; гребцытъ цѣпѣжтъ тихытъ воды: лекійтъ Зефиръ играе въ платната